

Morfars møde med skovtrolden

I det lille hvide hus i skovkanten boede et gammelt ægtepar. De havde boet der i 50 år. En dag kom en lille dreng forbi på sin cykel. Han standsede ved huset og gik hen til døren og ringede på. Konen i huset kom ud for at lukke op. Hun lyste op i et glad, overrasket smil. "Jamen, Peter, er det dig, der står der." Hun kiggede om bagved ham og hen ad stien, men der var ingen andre at få øje på. "Hej, mormor. Jeg er cyklet herud helt alene. Det skulle være en overraskelse. Derfor ringede vi ikke først. Men du skal ringe til mor og sige, at jeg er kommet godt herud." "Ja, det vil jeg straks gøre."

De gik ind i huset. "Har du set, hvem vi har fået besøg af helt alene, Mads?" Mens mormor ringede og talte med mor, var det så morfars tur til at hilse overrasket på Peter. Tænk, at Peter nu var blevet så stor. Han var deres yngste barnebarn.

Mormor sagde, at hun syntes, morfar og Peter skulle gå en tur i skoven, mens hun lavede chokolade og varmede nogle boller.

Morfar og Peter havde gået mange ture sammen i årenes løb. De gik ved siden af hinanden, og set bagfra var der noget ens over deres gang. Mormor så smilende efter dem. Hun vidste, hvor meget hendes mand nød disse ture, hvor han fortalte Peter om skoven og dyrene.

I dag gik de på stien, der førte hen forbi det lille skovløberhus. De satte sig på bænken uden for huset. Morfar kendte skovløberen godt, men i dag var der ingen i huset. "Fortæl en historie om skovtrolde, morfar."

Morfar kiggede på Peter, derefter så han op i trætoppene, fjern i blikket. "Ja, jeg skal fortælle dig om skovtrolde - endda en skovtrold, jeg selv engang har set." Peter gjorde store øjne. "Har du selv set én? Jeg troede kun, det var i historier, de fandtes." - "Nej, men for det meste ser vi dem ikke - kun under særlige omstændigheder. Det var det også den dag, jeg så en."

Derefter fortalte morfar om dengang, han som ung var faret vild i en stor skov. Det var en skov, der var meget større end den, de var i nu. Han havde mad og drikke nok til et par dage, hvis han planlagde lidt, selvom han bare var taget på en endagstur. Om aftenen, efter at solen var gået ned, belavede han sig på at skulle overnatte i skoven. Han var ikke begejstret, men da det ville blive mørkt i løbet af kort tid, var det en dårlig idé at blive ved med at gå rundt i skoven, når han ikke anede, hvor han var. Så i det sidste dagslys samlede han en masse grene sammen og lavede en lille hule, der kunne være ly for natten. Der var helt stille. Engang imellem kunne han høre lyde fra skovens dyr.

Han havde blundet et par timer, da han vågnede ved en raslen i løvet uden for hulen. Han spærrede øjnene op, kiggede ud, men kunne intet se; det var helt mørkt nu. Han følte sig ikke søvniq mere. Det ville vist blive en lang nat. Han spiste og drak lidt og tænkte over, hvordan han ville forsøge at finde ud af skoven næste dag. Han ville bruge solen som ledetråd, så han ikke kom til at gå i ring.

Pludselig syntes han, at der var nogen i bladhytten sammen med ham. Der var intet at se, høre, mærke eller lugte; men han fornemmede et eller andet. Han blev så lysvågen, som han nogen sinde havde været. Hans synssans skærpedes åbenbart, for han så pludselig en lille skovtold, der stod og så smilende på ham. Det var umuligt at blive bange for den, for den så på ham med sådan et rart udtryk. "Hvad er du for en lille fyr?" "Jeg er en skovtold", svarede den. Mads fik et chok - den kunne tale med ham! "Så må du kende skoven ud og ind." "Ja, det kan du tro. Alle træer og dyr her kender jeg", svarede skovtrolden.

"Så må du kunne hjælpe mig ud af skoven i morgen. Jeg er nemlig faret vild." "Ja, det vil jeg da gerne. Der er bare det problem, at du nok ikke vil kunne se mig i morgen. Derfor vil jeg lige om lidt lægge nogle små røde bær med ca. en meters mellemrum til at vise dig vej. Dem skal du så bare følge. Jeg går i gang med det samme. Godnat, sov bare igen."

Trolden var pludselig væk. Mads gned øjnene og kneb sig i armen. Jo, han var vågen. Han besluttede sig for at få noget mere søvn, så han kunne være frisk, så snart solen stod op.

Næste morgen vågnede Mads ved lyden af et veritabelt fuglekor. Hvor var det dog smukt. En naturens gudstjeneste, tænkte og følte han. Han huskede skovtrolden og følte sig sikker på, at vejen var aftegnet for ham i form af røde bær. Han spiste det sidste af sin mad, så sikker var han på, at han nemt ville kunne finde vej ud af skoven.

Han forlod hulen og så sig omkring. Hvor var her dejligt lige fra den tidlige morgenstund. Det var lige før, han priste sig lykkelig for at være gået vild. Han havde aldrig før følt sig så tæt på naturen.

Han så efter røde bær. Hurtigt så han det første. Det var lille bitte, så han måtte se sig godt for. Det var sværere at finde det næste, men da han først havde fundet det, var retningen angivet. Han gik langsomt og søgende, men snart gik det hurtigere og hurtigere. Han havde på fornemmelsen, at skovtrolden fulgtes med ham, men han kunne jo hverken se eller høre den.

I løbet af to timer var han ude af skoven. Noget af vejen havde været så ufarbar, at han havde været ved at opgive og tro, at nu kom han da helt ind i vildnisset, men hver gang viste det sig, at

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

han var på rette vej - der var atter en lysning. Han havde fulgt troldens vej, ikke menneskelavede stier. Da han gik hen ad grusvejen mod byen i det fjerne, vendte han sig om og sagde højt: "Farvel, skovtold, og tak for hjælpen!" Han hørte og så intet, men mærkede ligesom et vindpust på sin kind. Det måtte være skovtoldens afskedshilsen, for det var ellers helt vindstille.

Nu sad han så her på en bænk i en helt anden skov sammen med sin dattersøn Peter, som levende havde fulgt med i historien. "Hvor vil jeg gerne se en skovtold. Var du slet ikke bange, morfar?" "Nej, for jeg vidste, at den ville være god mod mig og hjælpe mig. Det kunne jeg se og fornemme. Men lad os nu se at komme hjem til mormor; hun venter os med chokolade og boller."

De skyndte sig tilbage. Mormor så dem nærme sig. Hun kunne se, at Peter var meget optaget af noget; han så ivrigt op på morfar, og de talte meget. "Jeg er helt sikker på, at de taler om en bestemt skovtold, og hvordan den hjalp Mads for mange, mange år siden", tænkte hun smilende. Og det var jo rigtigt.